

Kont je kaal

‘Tetsie pietsie pansie!’ riep mees Kees.

Raar hè? En hij had ook al zo’n gekke broek aan. Oei, je moest echt een zonnebril opzetten, zo fel waren de kleuren. Misschien denk je dat hij gek was geworden. Maar nee! Luister maar wat ons antwoord was:

‘WIJ GAAN OP VAKANTIE!’

Het was echt waar: eindelijk, voor het eerst in zes jaar, ging onze klas op kamp! We reden met de bus naar een camping vlak bij de zee. Eigenlijk mochten we het niet ‘vakantie’ noemen, en ook niet ‘kamp’. Het was een wérkweek. Mees Kees had een wérkplan meegekregen. Daarin stond wat we allemaal moesten doen. Alles was leerzaam. Denk dus maar niet dat we voor de lol op vakantie gingen! En trouwens, meester Hank van gym ging ook mee. Nou, dan snap je

al helemaal dat we niet voor de lol gingen! Hij vindt iedereen een slappeling, behalve zichzelf en zijn oma.

‘Mijn oma rent twee keer zo hard!’ schreeuwt hij altijd. Of: ‘Dat doet mijn oma nog beter!’

Meester Hank zat niet bij ons in de bus. Hij was vast vooruitgegaan om de camping te verkennen.

Zodra we op de snelweg reden, pakte de chauffeur de microfoon. ‘Dames en heren, hier spreekt de piloot.’

Wij gingen keihard lachen. Niet omdat het grappig was, maar we hadden zo’n zin om te lachen.

‘Mijn naam is Liselotte, we gaan er een gezellige reis van maken!’ zei de chauffeur.

O nee hè! We hadden allemaal ‘Dag meneer’ gezegd toen we instapten. Maar ze leek ook zo op een man! Nog meer dan mees Kees!

‘Hij is een vrouw,’ fluisterde Sep.

‘Of een man met een vrouwen naam,’ zei Aukje.

Zielig!

‘Wie komt er een liedje zingen?’ vroeg Liselotte door de microfoon.

‘Ik!’ Lisa rende naar voren en begon te zingen. ‘En drie maal drie is...’

‘Negen,’ zei Tom.

‘Negen,’ zong Lisa. ‘Ieder zingt zijn eigen lied. Drie maal drie is negen en mees Kees die zingt zijn lied.’

Mees Kees nam de microfoon over. ‘We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal. Kontje kaal!’

Hij zong niet echt, hij zei alleen de tekst op. Ook was het niet echt een geschikt lied, want we waren nog maar net onderweg. Maar mees Kees is stagiair, dus dat soort dingen moet hij nog leren.

‘Wojo, die rap ken ik!’ zei Winston. Hij rende naar voren en pakte de microfoon.

*Er was eens een mannetje met haren op z'n bil.
Toen hij dat in de spiegel zag, gaf hij een harde
gil.*

‘Ik lijk wel een aap, met die haren allemaal!’

Hij rende naar de kapper en hij riep: 'Kontje kaal!'

Goeie rap, hè? Maar Tom liep snel naar de microfoon om te zeggen dat apen altijd al een kale kont hebben. Vooral de smalneusapen in Afrika en Azië. Dat soort dingen weet Tom namelijk.

‘Gedist, Winston!’ riep Fred.

Toen liep Winston weer naar voren. Hij moest Tom in het gangpad even omhelzen, anders paste het niet. Daarna greep hij de microfoon.

Er was eens een aap met haren op z'n bil.

Toen hij dat in de spiegel zag, gaf hij een harde gil.

*‘Ik lijk wel op Fred, met die haren allemaal!’
Hij rende naar de kapper en hij riep: ‘Kontje kaal!’*

‘Gedist, Fred!’ riep Sep.

Oei oei, gevaarlijk spel. Fred lijkt sprekend op een baviaan en hij is ápesterk. In plaats van hersens heeft hij spieren.

Langzaam stond hij op. Dat werd dus beuken. Het was nu alleen nog maar de vraag: werd het Sep of werd het Winston?

‘O jee!’ riep mees Kees toen. Hij keek geschrokken in een plastic tas. ‘Wat een ramp! Mijn minimarsjes smelten!’

‘Wat moeten we nu doen?’ riep iedereen, behalve ik. Ik moest namelijk mijn lippen stijf op elkaar houden, want ik zat al te kwijlen als een fonteintje.

Mees Kees keek snel op zijn werkplan. ‘Punt één: de busreis,’ las hij. ‘De leerkracht zorgt ervoor dat de groep in een feestelijke stemming komt.’ Hij keek ons tevreden aan. ‘Ook weer opgelost. Wie wil er...’

‘Ik!’ riep Jackie.

We kregen er ieder drie en Fred vergat te beuken.

Mees Kees zei: ‘Hieperdepiep...’

‘Hoera!’ riepen wij, want we waren nu in een feestelijke stemming.

Helaas keek ik op dat moment net naar Fred. En die had de marsjes al in zijn mond. Alle drie tegelijk. En hij was al best ver met kauwen.

‘Hoeraaaa!’ riep hij.

‘Neem jij geen marsje?’ vroeg Sep aan mij.

‘Ik wacht nog even,’ zei ik.

‘Neem jij geen marsje?’ vroeg Jackie. Niet aan mij, maar aan Lieke.

O ja, dat vergeet ik te vertellen: Lieke was erbij. Ze zit eigenlijk in groep vijf. Maar volgend jaar komt ze in onze groep, omdat ze een klas mag overslaan. Daarom ging ze mee, om alvast aan ons te wennen.

‘Ik mag geen kleurstoffen en geen suiker,’ zei ze tegen Jackie.

We waren er stil van. Geen suiker, dus geen snoep...

Hasna sloeg een arm om Lieke heen. Zij doet altijd heel lief tegen gehandicapte kinderen.

Liselotte

‘Moeten we plassen?’ riep de chauffeur.

‘Jaaa!’ antwoordden wij.

Ik hoefde eigenlijk niet, maar ‘ja’ klinkt feestelijker dan ‘nee’.

We reden van de snelweg af en stopten bij een grote parkeerplaats. Er stond een picknicktafel en vlak daarnaast een wc-hok.

‘Aha!’ fluisterde Karim. ‘Ik ga controleren naar welke wc de chauffeur gaat: de dames of de heren.’

Karim wil later namelijk James Bond worden. We stapten uit en iedereen rende naar de wc, behalve Karim, ik en helaas ook Liselotte.

‘Hoeft u niet?’ vroeg Karim beleefd.

‘Nee, hoor! Ik heb een berenblaas. Ik hoef maar één keer per dag te plassen.’ Liselotte haalde een klapstoeltje en een thermoskan tevoorschijn.

‘Handig!’ zei ik.

‘Zeker handig. Ik heb altijd mijn eigen koffie bij me.’

Ik bedoelde eigenlijk die berenblaas, maar ja.

‘Dan hebt u aan het eind van de dag wel een heel grote plas. Hoelang moet u dan staan? Of zitten?’

Karim gaf het niet op. Slimme vraag: staan of zitten...

Maar Liselotte moest alleen lachen. Toen liep Karim weg en ik ging op de treeplank van de bus zitten.

‘Zeg, die snuiter in die broek, is dat jullie meester?’ vroeg Liselotte.

Hij was een man, ik wist het nu zeker.

Ik vertelde dat onze juf een baby had gekregen en dat we daarom mees Kees hadden.

‘Hij is de beste meester van de wereld, want iedereen haalt hoge cijfers bij hem,’ zei ik. ‘Zelfs Rashida en Sammy. Soms krijgen we zelfs een elf of een twaalf.’

Liselotte nam een slokje koffie. ‘Da’s mooi. En die dame met die pukkel en die babbels, wie was dat dan?’

‘Dat was Dreus, zij is het hoofd van onze school,’ antwoordde ik. Voordat we vanmorgen vertrokken had Dreus nog een half uur aanwijzingen staan geven: ‘Niet van het werkplan afwijken! Luister goed naar meester Hank, hij heeft ervaring met werkweken. En denk erom...’

En zo dus een half uur door. Ik luisterde natuurlijk heel goed, maar ik ben nu even kwijt wat ze precies zei.

‘Die pukkel, dat is haar tarwewrat,’ vertelde ik. ‘Hij zit op haar wenkbrauw en als je hem omdraait, verandert er niets.’

‘Draait ze die pukkel om?’

‘Nee, ik bedoel het woord tarwewrat. Net als meetsysteem en knalplank.’

Liselotte nam een slok koffie. ‘Het zal allemaal best.’

Ik wilde nog iets vertellen, maar dat mocht verder niemand horen. Ik keek snel om me heen. Iedereen stond op de picknicktafel, die ineens in een klimrek was veranderd.

‘Zal ik u iets heel leuks vertellen?’ vroeg ik toen. ‘Ongeveer het leukste van de wereld?’

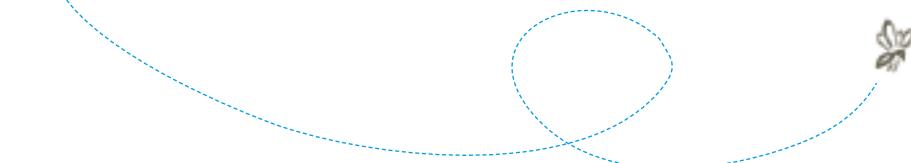
‘Het zal mij benieuwen.’

‘Na de werkweek is het grote vakantie. En ik mag met mees Kees mee!’ Ik wachtte even.

‘Asjemenou!’ zei Liselotte.

‘Samen met zijn moeder, zijn broer en zijn hond Harley, die kan boeren op commando. Harder dan een koe. We gaan in een oude brandweerauto. De moeder van mees Kees gaat ons elke ochtend schoonspuiten. En ze kan de was laten drogen op de brandweerladder. De broer van mees Kees is bij de politie, dus voor inbrekers hoeven we ook al niet bang te zijn. Toen ik hoorde dat ik mee mocht, was er ontploffingsgevaar. Zó blij was ik.’

Ineens kwam Jackie keihard naar ons toe gerend. ‘Eerst!’ riep ze. Toen zag ze mij. ‘O, jij bent er al. Nou ja, dan zijn we allebei eerst.’

Liselotte nam de laatste slok koffie en stond op. ‘Gaan met die banaan!’

Ineens zong Liselotte: ‘We zijn er bijna, we zijn er bijna...’

Nu klopte het wel, want we wáren er ook bijna, maar nog niet helemaal. We sloegen een soort bospad in en toen stonden we stil.

‘En nu dus helemaal!’ zong Sep.

‘Kale reet!’ riep Jackie.

‘Je moet “kontje kaal” zingen!’ zei Koen lachend.

‘Alsof ik dat niet weet, en ik beslis zelf wel wat ik zing,’ antwoordde Jackie.

Iedereen wilde tegelijk door de achterdeur naar buiten, maar ik was slim! Ik rende naar voren, want die deur was ook open. Liselotte gaf me een knipoog. ‘Fijne vakantie, vent!’

‘Dag meneer, bedankt voor alles,’ zei ik netjes.